

Sygn. akt III AUa 551/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górska (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSO del. Aleksandra Mitros
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2017 r. w Szczecinie

sprawy D. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do wypłaty odsetek

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 kwietnia 2016 r. sygn. akt VII U 1447/15

1. oddala apelację,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz ubezpieczonej D. M. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSA Anna Polak SSA Beata Górska del. SSO Aleksandra Mitros

Sygn. akt III AUa 551/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 3 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił D. M. prawa do wypłaty odsetek do decyzji z 23 stycznia 2015r. realizującej wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z 25 listopada 2014 r. sygn. akt VII U 1358/14.

W odwołaniu ubezpieczona wniosła o jej zmianę i przyznanie odsetek z tytułu opóźnienia w realizacji przysługujących jej świadczeń emerytalnych za miesiące od czerwca do października 2013 r., licząc od kwoty świadczenia emerytalnego przysługującej w danym miesiącu od dnia, w którym świadczenie miało być wypłacone do 5 lutego 2015 r.

Ubezpieczona podniosła, że Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. VII U 1358/14 przychylił się do jej argumentacji, wskazując, że nie można wstrzymać wypłaty świadczenia emerytalnego z tych przyczyn, że organ rentowy otrzymał zwrot wysłanej decyzji z adnotacją „adresat się wyprowadził, wymeldował się”. W związku z błędną decyzją organu rentowego, D. M. była pozbawiona świadczenia emerytalnego w okresie od czerwca do października 2013 r. W sytuacji zatem, gdy ZUS ponosi odpowiedzialność za powstałe opóźnienie w wypłacie świadczenia, ubezpieczony ma prawo do odsetek. Zdaniem ubezpieczonej w postępowaniu sądowym nie pojawiły się żadne nowe okoliczności, których Zakład wcześniej nie znał, co oznacza, że można mówić, iż Zakład ponosi wyłączną odpowiedzialność za wydanie decyzji o wstrzymaniu wypłaty świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z argumentacją jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Ponadto podał, że decyzją z 21 lutego 2014 r. odmówił ubezpieczonej prawa do wznowienia wypłaty emerytury od miesiąca wstrzymania wypłaty świadczenia, przy czym decyzja ta została zaskarżona, zaś wyrokiem z 25 listopada 2014 r. sąd zmienił zaskarżoną decyzję i wznowił wypłatę należnego świadczenia od czerwca 2013 r. Wyrok uprawomocnił się 20 grudnia 2014, zaś akta rentowe zostały zwrócone organowi rentowemu w dniu 15 stycznia 2015 r. Decyzja wykonująca powyższy wyrok wydana została 23 stycznia 2015 r., którą organ wy wznowił wypłatę świadczenia od dnia 1 czerwca 2013 r. tj. od daty określonej wyrokiem. Wypłata świadczenia wynikająca z decyzji z 23 stycznia 2015 r. nastąpiła łącznie ze świadczeniem za luty 2015r., co oznacza, że wydanie decyzji i wypłata świadczenia nastąpiły w terminie określonym w przepisach, a w konsekwencji brak jest podstaw do wypłaty odsetek do decyzji z dnia 23 stycznia 2015 r.

Wyrokiem z 25 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt I zmienił zaskarżoną decyzję i z tytułu opóźnienia w wypłacie przyznał D. M. prawo do odsetek od świadczeń za miesiąc czerwiec 2013 r., lipiec 2013 r., sierpień 2013 r., wrzesień 2013 r., październik 2013 r., licząc od kwoty świadczenia przysługującego w danym miesiącu, od dnia terminu płatności poszczególnych świadczeń do dnia 4 lutego 2015 r., w pkt II zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w 1992 r. D. M. uzyskała prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy. W 2004 r. nabyła prawo do emerytury w wieku obniżonym, a na podstawie decyzji z 5 czerwca 2012 r. prawo do emerytury w tzw. powszechnym wieku emerytalnym. Świadczenia były przekazywane na wskazany rachunek bankowy.

D. M. w okresie od 21 lutego 2005 r. do 1 czerwca 2012 r. zameldowana była w S. przy ulicy (...). Ponowny meldunek na pobyt stały ubezpieczona uzyskała w czerwcu 2013 r. W okresie pomiędzy wymeldowaniem i ponownym uzyskaniem meldunku, D. M. nie była nigdzie zameldowana.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 6 maja 2013 r. z urzędu na podstawie art. 134 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wstrzymał D. M. wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy oraz wypłatę emerytury, poczynając od 1 czerwca 2013 r., uzasadniając że ubezpieczona mimo pouczenia i żądania organu rentowego nie przedłożyła dowodów stwierdzających dalsze istnienie prawa do świadczeń.

W dniu 12 listopada 2013 r. D. M. złożyła w organie rentowym wniosek o podjęcie wypłaty wstrzymanej emerytury oraz wypłacenie należności za okres od 1 czerwca 2013 r. do 30 listopada 2013 r. Ubezpieczona wskazała nowy adres do korespondencji oraz zawarła informację, że numer rachunku bankowego nie uległ zmianie. W rozpoznaniu wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 16 grudnia 2013 r. wznowił wypłatę wstrzymanych świadczeń, poczynając od 1 listopada 2013 roku, tj. od miesiąca jego złożenia. Decyzja w tym przedmiocie została przesłana na poprzedni adres zameldowania ubezpieczonej przy ul. (...) w S., skąd wróciła do nadawcy z adnotacją: „adresat nie mieszka-wymeldowany”.

Pismem z 30 stycznia 2014 r. D. M. ponownie zwróciła się do organu rentowego o wypłacenie jej należnych świadczeń za okres od czerwca 2013 r. do października 2013 r., wskazując że w dacie kierowania do niej korespondencji z prośbą o uaktualnienie danych adresowych przebywała za granicą. Nie miała wówczas innego adresu korespondencyjnego

niż uprzedni adres zameldowania przy ul. (...) w S., skąd została wymeldowana po rozwodzie. Kierowaną do niej na ten adres korespondencję miał odbierać zgodnie z ustną umową jej były mąż, czego nie czynił.

Sąd Okręgowy ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 21 lutego 2014 r., po rozpatrzeniu wniosku D. M., odmówił jej prawa do wznowienia wypłaty emerytury od miesiąca, w którym wypłatę świadczenia wstrzymano, ponieważ zgodnie z art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu. Z powyższą decyzją nie zgodziła się D. M., która w odwołaniu z 26 marca 2014 r. wniosła o jej zmianę i przyznanie prawa do wznowienia wypłaty emerytury, poczynając od miesiąca, w którym wypłatę świadczenia wstrzymano, zaś wyrokiem z 25 listopada 2014r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił zaskarżoną decyzję i wznowił wypłatę należnego powódce świadczenia poczynając od czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy wskazał wówczas, że świadczenie emerytalne jest przyznawane uprawnionemu dożywotnio i przysługuje tak długo, jak długo pozostaje on przy życiu. Prawo do tego świadczenia nie zależy w żadnym razie od aktualizowania danych adresowych. Ponadto wskazał, że dyspozycja normy art. 134 ust. 1 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zaktualizowałaby się wówczas, gdyby świadczenia powódce przekazywane były na adres zamieszkania/pobytu przekazem pocztowym, ewentualnie gdyby powódka zmieniła numer konta bankowego i nie poinformowała o tym organu rentowego, zaś sam fakt niewskazania przez powódkę nowego adresu miejsca zamieszkania/pobytu, względnie adresu do korespondencji nie mógł skutkować wstrzymaniem wypłaty należnych jej świadczeń. Wyrok z dnia 25 listopada 2014r. uprawomocnił się w dniu 20 grudnia 2014 r.

Akta rentowe zostały zwrócone organowi rentowemu przez Sąd w dniu 15 stycznia 2015r. zaś Decyzja wykonująca wyrok Sądu wydana została w dniu 23 stycznia 2015 r., którą organ rentowy wznowił wypłatę świadczenia od dnia 1 czerwca 2013 r. tj. od daty określonej wyrokiem Sądu. Wypłata świadczenia wynikająca z decyzji z dnia 23 stycznia 2015r. nastąpiła łącznie ze świadczeniem za miesiąc luty 2015 r. w dniu 5 lutego 2015r.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione. Podkreślił, że istotą sporu było ustalenie czy organ rentowy miał podstawy by odmówić D. M. dochodzonych odsetek. Sąd pierwszej instancji, jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazał art. 85 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. 1998 Nr 10, poz. 13 ze zm., powoływana dalej jako: ustawa systemowa) oraz art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zaznaczył przy tym, wskazując na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie świadczenia emerytalnego lub rentowego uznaje się dzień wpływu do organu rentowego prawomocnego orzeczenia sądu ustalającego prawo do tego świadczenia, ale tylko w przypadku, gdy organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie tych okoliczności we wcześniejszym terminie. Mając na uwadze powyższe, sąd pierwszej instancji uznał, że wadliwe wstrzymanie wypłaty świadczenia nie może obciążać ubezpieczonej. Termin wypłaty świadczeń powinien być liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, winien był ustalić prawo do wnioskowanego świadczenia. W postępowaniu sądowym o sygn. VIIU 1358/14 - Wyrokiem z 25 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił zaskarżoną decyzję organu i wznowił wypłatę należnego ubezpieczonej świadczenia poczynając od czerwca 2013 r., przy czym wskazał, iż organ rentowy wadliwie zastosował wobec powódki normę z art. 134 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wstrzymując jej wypłatę świadczeń w związku z zaniechaniem wskazania przez D. M. nowego adresu zamieszkania, względnie adresu korespondencyjnego i wobec niemożności doręczenia jej korespondencji pod poprzednim adresem zameldowania na pobyt stały w S. przy ul. (...). Sąd Okręgowy podkreślił, że w powyższym postępowaniu uznano, iż brak było podstaw do przyjęcia, aby organ rentowy nie mógł doręczyć powódce należnych jej świadczeń, które od kilkunastu lat przekazywał na wskazany rachunek bankowy.

W ocenie Sądu Okręgowego, wyżej przytoczony wyrok niejako przesądził o wadliwości czynności podejmowanych przez organ, przy czym wskazując na orzecznictwo Sądu Najwyższego sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że wydanie decyzji niezgodnej z prawem odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ

rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa.

Zatem Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, w szczególności znał numer konta bankowego ubezpieczonej, a ponadto posiadał dostęp do bazy PESEL, co oznacza, że był w stanie poczynić ustalenia również w zakresie zameldowania, czy też ustalenia czy ubezpieczona pozostaje przy życiu. W ocenie sądu więc można zarzucić organowi rentowemu błąd przy ocenie sytuacji faktyczno-prawnej ubezpieczonej skoro zastosował on sankcję wstrzymania wypłaty świadczeń, w sytuacji gdy nie zachodziły do tego żadne ustawowo przewidziane przesłanki. W konsekwencji wstrzymanie wypłaty świadczenia od czerwca 2013 r. jest następstwem okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi organ rentowy. W tej sytuacji, organ rentowy pozostawał w zwłoce i należne są ubezpieczonej odsetki licząc od kwoty świadczenia przysługującego ubezpieczonej za kolejne miesiące czerwca, lipca, sierpnia, września i października 2013 r., od dnia w którym świadczenie miało być wypłacone do dnia 4 lutego 2015r., albowiem w dniu 5 lutego 2015r. zaległe świadczenia ubezpieczona miała już na rachunku bankowym.

Z powyższym rozstrzygnięciem w całości nie zgodził się organ rentowy. W wywiedzionej apelacji wyrokowi zarzucił naruszenie art. 85 ust. 1 ustawy systemowej oraz art. 118 ust. 1 w zw. z art. 134 ust. 1 pkt.2 i 135 ust. 1 ustawy z o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, że ubezpieczona ma prawo do odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczeń za czerwiec 2013 r, lipiec 2013 r, sierpień 2013 r, wrzesień 2013 r i październik 2013 r, licząc od kwoty świadczenia przysługującego w danym miesiącu, od dnia terminu płatności poszczególnych świadczeń do 4 lutego 2015 r.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczona wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720). Sąd Apelacyjny podzielił również stan prawny wskazany jako podstawa rozstrzygnięcia.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do tego, czy organ rentowy był zobowiązany do zapłaty odsetek za miesiące, w których wstrzymano wypłatę należnego jej świadczenia, tj. od czerwca do października 2013 r., a w szczególności, czy ponosi on odpowiedzialność za niewypłacenie świadczenia w terminie.

W kontekście przedmiotu sporu, a także zarzutów apelacji wskazać należy, że kwestią bezsporną jest, że wypłata świadczenia D. M., nie powinna była zostać wstrzymana, co też znalazło wyraz w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 25 listopada 2014 r. o sygn. akt VII U 1358/14. Jakkolwiek rację ma apelujący, że strony wiąże sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to należy wskazać, że Sąd Okręgowy w przytoczonym wyroku orzekł o wznowieniu wypłaty należnego świadczenia. Podkreślenia wymaga, że moc wiążącą z perspektywy kolejnych postępowań uzyskują jedynie ustalenia dotyczące tego, o czym orzeczono w związku z podstawą sporu. Zakresem prawomocności materialnej jest, bowiem objęty tylko ostateczny wynik rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do tego doprowadziły (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2017 r. V CSK 159/16 oraz z 6 października 2016 r. IV CSK 804/15). W ocenie Sądu Apelacyjnego rację ma sąd pierwszej instancji stwierdzając, że w postępowaniu VII U 1358/14 Sąd Okręgowy przesądził o wadliwości wstrzymania wypłaty świadczenia. W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 85 ust. 1 ustawy systemowej organ rentowy ponosi

odpowiedzialność, jeżeli szkoda ubezpieczonego jest wynikiem zawinionego zachowania organu. Należy wskazać, że podejmując próbę klasyfikacji błędów organu rentowego, można je podzielić na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa jest popełniany wówczas, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ błędnie dokonuje interpretacji obowiązujących regulacji w przedmiotowym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu, liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek. Bardziej złożoną jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych, jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, iż przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu. Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za to opóźnienie, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin organ rentowy nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności za które ponosi on odpowiedzialność (por. wyrok SA w Katowicach z 29 maja 2014 r., III AUa 2071/13, Lex nr 1483723).

Z powyższego wyraźnie wynika, że w niniejszej sprawie, skoro Sąd Okręgowy w Szczecinie prawomocnym wyrokiem z 25 listopada 2014 r. stwierdził wadliwość wstrzymania wypłaty świadczenia ubezpieczonej od czerwca 2013 r., to miesiąc ten uznać należało za początek terminu, w którym organ pozostawał w zwłoce. Nie można zarazem podzielić twierdzeń apelującego o prawidłowość jego działania, którego skutkiem było wstrzymanie świadczenia ubezpieczonej. W obliczu istnienia prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 25 listopada 2014 r., takie twierdzenia w chwili obecnej nie mają żadnych uzasadnionych podstaw czy to prawnych, czy faktycznych i jako takie są bezpodstawną polemiką z uzasadnieniem wyroku sądu pierwszej instancji, w szczególności, w sytuacji gdy organ rentowy miał możliwość wniesienia od powyższego wyroku apelacji i dalszego udowadniania swoich twierdzeń przed sądem, czego jednak zaniechał.

Niezależnie od powyższego nie sposób zgodzić się z apelującym w zakresie twierdzeń, że miał prawo do wstrzymania świadczenia wskutek nieustalenia miejsca pobytu D. M. również z innych powodów. Mianowicie organ rentowy stwierdził, że ubezpieczona nie wskazała dowodów stwierdzających dalsze istnienie prawa do świadczenia poprzez zaniechanie zaktualizowania adresu korespondencyjnego. W sytuacji gdy ustalone świadczenie ubezpieczonej było przekazywane na konto bankowe, sam fakt niezamieszkiwania pod dawnym adresem w żaden sposób nie uniemożliwiał realizacji świadczenia (art. 134 ust. 1 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), a także (z uwagi na charakter świadczenia oraz dostęp do bazy PESEL) nie istniały okoliczności uzasadniające wątpliwości czy po stronie D. M. nadal istnieje prawo do emerytury (art. 134 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy). Należy zaznaczyć na marginesie, że we wniosku z 12 listopada 2013 r. ubezpieczona podała nowy adres korespondencyjny, a mimo to organ rentowy decyzją z 16 grudnia 2013 r. ponownie doręczył na dawny adres przy ul. (...), co w ocenie Sądu Apelacyjnego wskazuje na to, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie przywiązuje należytej wagi do informacji składanych przez ubezpieczonych. Ponadto ubezpieczona, która po rozwodzie wymeldowana została z mieszkania, na które organ kierował korespondencję mogła mieć uzasadnione przekonanie, że były mąż będzie, stosownie do ustnej umowy, odbierał jej korespondencję. W tej sytuacji, mając także na uwadze szczególne stosunki jakie z reguły istnieją między byłymi małżonkami przy rozwodzie, Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że nie sposób obciążać ubezpieczonej skutkami nierealizowania umowy przez byłego męża.

Podsumowując, w sprawie wstrzymania świadczenia emerytalnego ubezpieczonej nie zachodziły przesłanki z art. 134 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, które uzasadniałyby takie działanie organu, co też znalazło wyraz w

prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 25 listopada 2013 r. sygn. akt VII U 1358/14. Skoro zatem organ rentowy, pozostawał w zwłoce od chwili wstrzymania wypłaty, ubezpieczonej należą się odsetki począwszy od tego momentu do października 2013 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację (pkt 1).

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i w związku z art. 108 § 1 k.p.c., wysokość kosztów ustalając na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 (pkt 2).

SSA Anna Polak SSA Beata Górńska del. SSO Aleksandra Mitros